

DÖBRENTAI KORNÉL

TÖBB FÉNYT!

GONDOLATOK EGY KÖNYV KAPCSÁN

Kezdjük magyaros hetykén, mint egy elszabadult labdával, amelyről kiderül, súlyos vasgolyóbis, tetézve a rajta lovagló Münchhausen báróval. Efféle megvilágosító képzavar nélkül nem érhető a magyar história. Tényleg zavaros az összkép, valakik, valahol kitaróan ködösítenek, „Adásszünet” meg nincsen; Jézust illegalitásba szorították le a felvilágba, mert az került alulra, s az alvilág felülre. Az egyetemes bolsevista-liberális, idegen apanázson kitaró, álcivil szervezetek döglesztő jelenlétének szervezett következményeként. Kicsi ország, nagy körmondatok. Kerengőznek. Elképesztő, mi minden képtelenséget be lehet etetni az emberek túlnyomó többségének. A benyelések igazi főhősei, „veteránjai” az értelmiségnek titulált rész, az a nem csekély hányad, amely a virtuális lét rabjaként, életösztone tompultán bármi-vel becsalozható. Már a belógatott horog is ezüstös árulkodón félfényedzhet a félhold fényben. Ezek nem véletlenül a tudás tiltott édeni almájából haraptak valamicskét – messze még a csutka –, de már az is megártott. Megalomániához vezetett és fura, egy életre elkötelezett szövetséghez a sátánnal. Meglehet, az Isten teremtményeit – talán magából indult ki – jobban ismerte Lucifer. Kinek a tragédiája? Az Istené, vagy az emberé, az ördögé? Dante a Pokol – ha jól emlékszem – tíz bugyráról ír. Bár nem Magyarországon született, sejtette, akad jóval több is. Szalay Károly *A sátánizált Horthy* című könyvében egy ilyen meghatározó bugyrorba szállt alá.

*

Manapság végre ez az állásfoglalás a körülállásokkal együtt többé-kevésbé egybeesik. Így a fejünk feletti döntés lehetősége, amit részben *csak* kiragadtunk mások kezéből, mint válasz súlyosan kerül a latba, mert ok a reményre. És szembenzés a saját felelősségünkkel is. Halálosan meghatározó felelet a bevándorlás-kérdésre, mely a mi történelmi helyzetünkben lét-, illetve megmaradás-feltétel, az egyértelmű válasz: haladjatok vissza, haza. Oda-vissza haladás? Olyan fogalom, mint

a proletárdiktatúra s egyidejűleg a szocialista demokrácia. Nagyobb találatra vall, mint akár a gumipitypang természetességének meghonosítása. Most már értem, a kommunisták miért zárták be az elmeegógyintézetek zömét. Visszatérve kiagyalóihoz az ideológiai fából vaskarikának, többségük a föld alatt nyugszik, már ha képesek bűneik dacára nyugodni. Járt a egy mondás a Partizánszövetség megalakításakor a duzzadó létszám láttán: szaporodnak, mint eső után a meztelencsigák. A nagyon türelmes pacifista föld nem veti ki őket. Maradék leszármazottaik „jól megérdemelt” magas nyugdíjas éveiket töltik, az amúgy bevallottan utált nemzet nyakán, unokáikkal együtt, akiknek zavartalanul átadhatták a stafétabotot. Szidoloznak az égi homályban, elbolondított híveik vaksötét agyában. Elégtétel, bocsánatkérés nincs. Mégis, a demokrácia-megerőszkolókkal, az elvakult hatalomvágyókkal hogyan kéne, lehetne bánni (elbánni?). Kérdem én, van egyedül, pontosabban, egyedüli könyörület? Meddig tart egy nép idegrendszerében a jézusi mondás lágy keringése: „Nem tudják, hogy mit cselekszenek.”? Nem igaz, tudják! Tudta ezt a hordószónok Bucigyuri Marosán, Apró – aki csak Tóninak volt apró –, mert túlnötte saját termetét politikailag, és a belügyminiszter Biszku Béla is. Másokat most nem említünk. Ki nyert ezzel a kegyeletnek minősíthető öncsalással? Mindmáig csak mi veszítettünk vele, valamennyien. Vészre menően. Kell a béke a békétlenséget szítók elviselése árán? Nem. És a kétkulacsosság nagymestereire sincs szükség. Elég volt. Az olyanokból, mint az újsütetű Újhelyi: ki meri tűzni az Európai Unióban a magyar zászlót a szíve fölé, már ha van szíve, azzal érvelvén, hogy a saját hazája ellen – ez tényleg hazaárulás – azért küzd, hogy az Orbán-kormányt megbüntessék, miközben az egész Európai Unió Magyarországot bünteti. Ilyen rafinált hazafiakra nekem személy szerint nincs szükségem. Nekem túlságosan olcsó és hamis. Minthogy az egész kommunista párt alakulása kezdettől fogva ilyen képmutató volt, kár, hogy a mutatis mutandis... nem úgy öröklődik, másként

az Újhelyi romlottabb, mint az ősei. Nem akartam őt kipécézni, csak itt álljon előttünk ez a „példakép-kreatúra”. Ismétlem, bocsánatkérés nincs, vagyis hát „magába szállás”. Inkább maradjon a megszállás? Európa részének egynehány politikusi eléggé hergelődnek, úgy is, mint lelkes posztbolsevikok, akik és országaik még nemigen gondoltak bele, mi is volt a valóságos orosz megszállás. Összecsínálnák magukat. Nem tudják, mi a *málenkij robot*, asszonyok megerősökölése rendszerszinten, száműzetés Szibériába (hogy horkanjon rájuk a mahorka!), mert a saját lelkiismeretük nem szólal meg. Amikor 1956-ban ígérettek, lázítottak, lelkesítettek, aztán odadobtak az oroszoknak, ahogy a franciák egykor a Rákóczi fejedelem vezette függetlenségi szabadságharcot az osztrákoknak. Már akkor rájöhattünk, a Nyugat lelkiismeretének hangja, a vox humana (voksa – lásd Trianon) nem egy havasi tárogató. Az emlékezetünk „manival” kibélelt fészekben kakukkfókázik, (amúgy pedig „herceg, hol a tavalyi hó?”). A Nyugat felelőssége egész Európáért a történelmi idő előrehaladtával egyre nyilvánvalóbb. A félretájékoztatók, a wilsoni politikailag altató, hogy ne mondjam, idióta, soha be nem tartott 14 pontja a népek demokráciájáról, a győztesek antidemokratikus, a világ újrafelosztása nevében rendre elkövetett morális bűnbeesésnek elfogadása, sőt, legitimizálása mindezt bizonyítja. Ez a „mű”! A példanélkülien széttrancsított Magyarországot kitervelten választva le a Monarchiáról, amelyet a második világháború következményeként

ban. Ám, ezek a figurák nemigen voltak vagy lehettek karakteresek. Inkább kijátszották a politika színpadán a panem et circenses és a vele járó bűnbakkezelést. Pontosabban ennek a fonák és kényes helyzetnek nem elvállalását, nagymesteri szinten. Számos példa akad erre, mint ahogy példátlanul cinikusak is voltak. Vajon ők – az egyoldalú Nürnbergi Bíróság helyett – melyik páholyból nézhették A Velencei kalmárt?

*

Már akkor is tudták, az általuk támogatott, felpumpált, mesterségesen úgagzaggá tett országok – legyünk pontosak: a kisantant – nem lesznek képesek felnőni a vérfoltos, rablott kincsekhez. Ma már 2019-et írunk. Sem gazdasági, sem kulturális, sem politikai szinten nem tudják belakni a hozzájuk csatolt nemzetrészeket. Az akkori egyezkedők a boncasztal fölött valahol leírták: úgy a Nyugat, mint az ún. gazdaállamok garanciát vállalnak az elszakított nemzetiségek jogaiért. Hány év telt el, és mióta várjuk? Nem tették, azóta sem. Az EU-hoz való tartozás ígését pedig, emlékezzünk vissza, a kommunisták propagálták a maguk félrevezető módján. Kik képesek ezek utáni és ezek előtti dolgaikért hinni nekik? Szóval, azért kilóg a lóláb. Észrevesszük, tán mert a génjeinkben még most is lovasnemzet vagyunk. És nem hintalovas. Amúgy, az EU minden „kardinális” kérdésben, mint például az uborkák hajlatának ívével kapcsolatban vagy a tyúktenyésztés területi meghatározásában szigorúan el-

Már akkor is tudták, az általuk támogatott, felpumpált, mesterségesen úgagzaggá tett országok – legyünk pontosak: a kisantant – nem lesznek képesek felnőni a vérfoltos, rablott kincsekhez

előjegyzett eseményként még szadistábban újra elkövettek. Miért is viselik vagy nem viselik ennek felelősségét? A Nyugat ezt az országot feláldozta, odalökte: a magyarságot nem támogatták, nem engedték, hogy Horthy kormányzó kitörhessen a ketrecből, odasodorták a németekhez, mint ahogy az ő kormányzását a fehérterrorhoz, vagy amiképpen eljártak a zsidókérdésben is. Erős a gyanúm, a szövetségesek titkoszolgálatára pontosan tudta, mi folyik a koncentrációs táborok-

járt. Járt némi feltűnő sántikálással az akácfa magyarországi kivágása ügyében, indok: ez a fa nem őshonos. Természetesen, átlátható, fájdalmasan kereskedelmi fogásról van szó. 1703-ban Tessedik Sámuel ötletére telepítették be az Alföld homokos részeire ezt a nagyszerű fát, hogy kösse meg a futóhomokot. Megkötötte, és virágjával életre szóló szerződést kötöttünk a méhek nagy családjával. Ebből a szövetségből évszázad óta tartó szimbiózis született. A világon – beleért-

ve a kínaiakat is – nincs ország, amely élethűen tudná hamisítani a magyar mézet. Világmárka. Sajnos, EU-önjelölt és megválasztott – én általam nem – urak, vegyék tudomásul, ezek bizony magyar méhek. És teszem hozzá, kemény valuták! Ezt igen ócska szándékkal, gazdasági háború békés kerekük közé csomagolásával akarták elleplezni. Előbb ki akarják vágatni a magyar akácfaakat, bár eközben maguk alatt vágják a fát. Említettem, lovas nép vagyunk, hamar észre vesszük,

és emberi felmelegedés inkább rothaszt, mint csíráztat. És ha igen, vesszünk mi is? Némely cinikus szkeptikusok szerint a pokolban már hűvösebb van. Mondjuk, pincehideg. Ott a Trockij-től jégcsákányt sem őrzik különleges kezelési rendszabályok szerint. Ha így haladunk, mi lesz a múmiákkal? Használjuk már ezt a piramisjátékot? Mutatis mutandis... Aztán megint vissza. Ugyanoda. Haza és haladás. A migránsoknak ez annyit üzen, hogy haladjanak haza. Ma-

Mert az igazságtétel ellen ugyanúgy felhorgad-rúgkapál? – a belső kommunista, sztalinista, kettős mércéjű, honellenes liberálisok hada, és az újra bolsevizálódó „demokratikus” Európa, mint mondjuk 1920-ban

amikor kilóg a lóláb. Ügessenek el, mert ha nem, megpatkoljuk „magikat”. Az sem érdekel, színe változtató lesz-e az alsóneműjük. Már ha ez a nemiség egyértelmű. A méhkirálynő erről többet tud.

Nem taszítom el a gyanút, hogy a kétharmadával megcsonkított Magyarország elszakított, önkénynek kitett lakosai védelmében önök szemlesütőn szemérmesek. Gondolom, kegyetlen kéj ez. Nyilván, nagypolitikai érdekük ama álláspontok fenntartásában rejlik, amely a gátlástalan román, a kárpátaljai, a felvidéki, a délvidéki atrocitások egybeesésével jelentkezik. Változnak az eszközök, de a kín mára sem finomul, égetően és huzamosan bestiális marad. Mint ahogy az önök kíméletlen, erőszakos piacszerzése közvetlenül a rendszerváltást követően, annak minden formája visszataszító. És ugye, Magyarországnak sosem volt gyarmatbirodalma, de egy életre el is ment a kedve, akár csak látva a mai francia politika és gazdaságpolitika viszonyulását volt gyarmataihoz, teljes kihasználásukhoz.

*

Ám, lucskának, sarának világot elnyelő ideje most jött el igazán. Kár. Hogy mi lett az édenből? De reménykedjünk, újfent beidézvén a „Mag hó alatt” Ady-verscím jelentését: talán kitelelünk. Egy efféle egyetemes, gátlástalan légköri

gyári földön historiánk során gyakran volt teltház. Szalay Karcsi bátyánk viszont itthon van. Úgy is, hogy nyelvében él a nemzet. Hát még a nemzetet, nemzeti öntudatot éltető. A félreinformált nemzet jelleméről, agyáról a vaskos homályt lekaparók, az erre a feladatra egész életet szánók, feláldozók közül való. Mily megrendüléshez sodrató erő van a hitben, a szóban, vagyis az Igében, amely igenis annyira igaz, hogy vissza is lehet élni vele. Ezért veszélyesek a hamis próféták. Viszont ezért nehéz elbánni az igazakkal. Amazoknak rövid a takarójuk, és azt sem osztják szét. Emezek életfogyra ítélt ígéhirdetők. Elszánt tanúságtévők. Szalay Karcsi régóta közjük tartozik, akit úttörőnek tituláltam, hírverő kisdobosnak, kisbírónak, nagydobosnak. És, akit születése dátuma okán inkább cserkészalapú leventének képzelek, 1848-as szellemiséggel és kispuskával. Nem árulok el bensőséges titkot, ha megemlítem, egy telefonbeszélgetéskor megjegyeztem: „Tudod, ha belegondolok, életem legszebb korszaka első húsz évem alatt virágzott ki, mikor lelki, szellemi és fizikai értelemben a legtermékenyebb harmóniát éreztem magam körül. A későbbi történelmi idők, tetézve az 50-es évekkel, csupa idegenedést, diszharmoniót keltettek bennem. Ezt a természetes életosztónom legyűrette velem. Ez értelemben kifejezetten boldog vagyok, persze, testi törődöttségekkel, töretésekkel, mint mindenki, terhelten.

De megértem a kilencven évet. És nem is említettem az iszonyú súlyú lelki málhát. Mindegy, kibírtam, sejtem, ez nosztalgia is valami réges-régi, ám mégis igaznak bizonyult álomképhez, amely mégiscsak valóság. Elképzelés a felfoghatatlan életről. Gonoszul: illúzió. Ennél közelebb nemigen mehetünk. Itt már inkább elválasztanak a szavak, mint összekötnek. Illetőségük a Babiloni torony árnyékában hova hamvad? Mert az árnyék is hamvaszt! De addig is legyőz minden nehézségi erőt az ifúság csodatévő ereje.” – mondta Karcsi bátyánk. Helyesen, de nem közhelyesen. Meggyőződés szerint joggal, hiszen Ő már tudja a tudhatatlant. Legalábbis közel került hozzá.

*

Mitől, miért is „úttörő” Karcsi bátyánk? Nyilván, szellemi értelemben. Látom magam előtt a kora realista Courbet-t, amint lefesti Karcsit, mint kőtörőt. Vagy 1956-ban, mint utolsó utcaő-fölszedőt. Miből mi lesz, kortól függetlenül? Szobor vagy barikád. Mindkettő. Az előzőekből már kiderülhetett, a vadliberálisok és más politikai tömörülések felbérelt sárkányröptetői számára „behatólások” úttörőnek tekinthető a szerző könyve Vitéz Nagybányai Horthy Miklósról: az államférfiről, a kivételes hadvezérről, a magyarság elrabolt területeinek békés úton, diplomáciai – négyhatalmi – tárgyalások útján történő visszacsatolójáról. Ismétlem, nem apológiát, nem Horthy-mentegetést írt! Igyekezett az eltelt történelmi idő engedte-nyújtotta tárgyilagossággal, elfogulatlanul főhősére tekinteni. És ezáltal a magyar népre, az „utolsó fasiszta csatlósra”. Van mit helyre tenni, rendbe rakni. Az utolsó száz évben is...

Ugye, száz éve kihagyó emlékezetű, kushadó elvtársuraim? E munkához igen keveseknek volt, van elegendő tudása, mersze, igazmondási kényszere. Mert az igazságtétel ellen ugyanúgy felhorgad-rúgkapál? – a belső kommunista, sztalinista, kettős mércéjű, honellenes liberálisok hada, és az újra bolsevizálódo „demokratikus” Európa, mint mondjuk 1920-ban. Lássuk be, nagyvonalakban nem változnak az ellenségek, még a taktikájuk is alig. Mégis, nehéz ellenük, mint ahogy saját magunk ellenében is. Kevés az olyan könyv, mint a Szalay könyve.

*

Horthy személyiségét, államfői nagyságát kétségbevonhatatlan hadvezéri – hadúri, főparancsnoki – voltát nem lehet kétségbe vonni. Tény. A Monarchia flottáját, ez is történelmi tény, soha senki nem győzte le. Politikai kényszerből, „királyi parancsra ajándékozták oda” a szerbeknek. Senki nem vonta kétségbe e férfi katonai talentumát, csak a kommunisták, akik mumust láttak benne. Joggal. A kommunisták, lehet,

a nemzetközi helyzetet valamilyen fokon ismerték. Magyarországot viszont Horthy. Katonai teljesítménye objektíve is vitathatatlan. Oktatják a külföldi jelesebb hadiakadémiákon. Az otrantói csatát, amikor és ahogyan áttörte a franciák és a britek által lezárt szorost. Vagy akár diplomáciai érzékről – amúgy nyolc nyelven beszélt. (Ezt üzenem az okvetlenkedő és tévhiteket nyílt közönség előtt hirdető Salamon Konrádnak, aki váltig hangoztatja, hogy Horthy nem beszélt jól magyarul. A kijelentést saját fülemmel hallottam.) A több évszázados kenderesi birtokon talán tanultak olyan eredménnyel magyarul, mint esetleg Salamon valahol jiddisül? Horthy Miklós, mint Ferenc József császár szárnysegéde, rendkívüli megbízott, hisz kétszer választották meg, ami az idő tájt szokatlan volt. Sikeresen járt közbe az angol–búr háború rendezésében, bizonyítva szárnysegédi kvalitásait. Aki jó történelmi érzéssel utasította el a felkínált koronát, éppen Magyarország védelme érdekében. Mikor láthatom ilyen önfeláldozó szerepben mondjuk az SZDSZ-t? Amely alakulat azzal csapta be a magyar népet, azt hitette el, hogy állandó kommunista üldözésben részesült. Majd a legelső alkalommal összebútorozott a kommunistákkal. Ennyire alaposan egy népet nemigen lehet becsapni. Bár, egy picit visszamegyünk az időben, ahogy Kun Béláék 19-ben, vagy Rákosiék 45 után, vagy éppen Horn a rendszerváltást követően ezeket a hazugságkártyákat mindig kijátszotta. Átverte ezt az országot, amelynek felemelkedése ellen mindig is dolgozott. Lásd, akkor a Világkiállítás megfúrása, amelynek lebonyolítása, meggyőződés, sokat jelentett volna a magyar haza számára. Aztán nemrég megalakult – már nem is titkolt – utódja, a Momentum, annak rögtön sikerült eliminálnia, ellehetetlenítenie a magyarok vágját: rendezzünk mi is olimpiát. Viszont, a kettő így nem függ tán össze, ha a vizes világbajnokság fényes megrendezése után az ország bebizonyította, vezetőivel együtt, hogy képes megrendezni, természetesen a legmagasabb színvonalon, mondjuk a Maccabi Játékokat. Nagyon remélem, és talán koromból fakadó üldözési mániám is közrejátszik abban a feltételezésben: bizakodjunk, nem úgy, mint 1954-ben, amikor a világbajnoki győzelmet odadoztuk valamiért cserébe. Most meg az olimpiát.

*

Mert a magyar végellenállás csak felszínre kényszeríti az igaz lelkeket, hol társadalmi segítséggel, hol anélkül. Gondoljunk bele, azért megszületett a Tormay Cécile tollából, más nagy művek mellett, *A bujdosó könyv*. Az ún. Tanácsköztársaság vérbő és élethű leírása. Nemigen lehet cáfolni bármit is belőle. Az is átviláglik a könyvön, hogy a kétszeresen Nobel-díjra felterjesztett szerző már halálos betegsége okán sem hazudik.

Nem kerüli az igazmondást, nem csúsztat, mert nem bérenc író. Nem kommunista. Bár köztük is akad – igaz, elvétve – magyar érzelmű, pontosabban, elfogulatlan ítélkezéssel megvert, áldott író. Ezt a néhányat általában saját soraikból ki szokták tagadni. Szalay Károly szerint esetünkben ilyen igazabb lelkületű – az amúgy közénk tartozó – Ránki György történész, aki az a típus, ki biztos nem szavazott volna az Európai Unió magyarellenes blokkjában saját hazája ellen. Mint mondjuk a hiteltelen, kétes tehetségű, tejelesszájú pártfik és hölgyek. A hely sem új, viszont az árulás a régi.

És valamit meg kell jegyezni. Amely az 1962-ben kiadott Sőtér István főszerkesztőjével fémjelzett, „zöldsalátának” becézett irodalomtörténetet jellemzi. Némely oldalain a magyarság nagy íróinak nevét zúzza szét ideológiai malmaival. Pedig, mi köze az Istenhez? Köztük élenjáró áldozat Herczeg Ferenc. Szintén Nobel-díjra felterjesztve akkoriban. Aztán jelentős alkotókat politikai okokból elhallgat. Nem csoda,

kikezdők bűneit, a felsorolók hamis vádjait. Reménytelen feltárni, összefüggéseiben megvilágítani egy államférfi cselekedeteit, ha csupán egyetlen kérdésre redukálják. A kisebbségekről van szó, sorskérdéseik kiforgatását több mint gyomorforgató módon reprezentálták, reprezentálják, különös kérdésként kezelve a zsidó ügyet. Egy nemzeti vezetés legelső tagjának elsősorban saját népe biztonsága kell, hogy mérvadó legyen. Ezért is fáj és maróan igazságtalan például a német megszállás olcsó, félrevezető elbagatellizálása is. És természetesen a Szálasi diktatúra összemosása az úgymond Horthy „fehérterrorral”. Felháborító történelemhamisítás. A németek bevonulása után – Gestapójuk teljesen kész listával érkezett, kiket kell, akár mint Horthy kormányzó híveit, letartóztatni –, ekkor szűnt meg az önálló közigazgatás is Magyarországon. Európa e térségében legutolsóként. A környező országokban, tegyük hozzá, szolgálatkész országokban már sokkalta régebben és önként, dalolva. Miért is felejtjük

A környező kisantant országok, megelőzve Hitler kívánságát, önszántukból, önérdekből is – lásd például Tiso Szlovákiáját, Antonescu marsall Romániáját stb. – önszorgalmúlag zsidótalanították országukat

meg sem említi Bartha Miklóst, akinek műve, az elhíresült *Kazárföldön* élőbb, mint valaha. A „zöld salátát”, ezt az „elévülhetetlen irodalomtörténeti alapművet” ma is használják. Nem vonták be mint elavult, elfogult, részrehajló alapvetést. Ennyit a kulturális rendszerváltásról.

*

A kormányzó úrnak igenis voltak kormányzói tapasztalatai, nem csekélyek. Valamiképpen ösfüggetlen volt. Nem szolgált automatikusan ostoba elveket, amint Sztálin legjobb tanítványa, akinek Magyarország csak egy dézsmálható gyarmatbirodalom részeként működött. Sztálin számára „egyszerűen” csak vagonkérdéssé degradálódott a magyar ezeréves történelem. A Moszkvában kinevezett gaulajter által a magyar függetlenségi gondolat, a szuverenitás kárhozatosnak minősített, híven a tizenkilencesek hagyományaihoz. Érdemes tovább böngészni a Főméltóságú úr vezetői kapacitását

el, hogy Magyarország egy totális háború közepén képes megőrizni egyedül valami olyasmit, amit felsőbbrendű lovagiasságnak is nevezhetnénk? És nemcsak mint viselkedési forma egy elvadult világban, mint enyhet rejtő oázis is képes volt megállni egy darabig. Ezt a gesztust nemcsak a zsidók, a franciák, a lengyelek és mások is érezhették. Hát, akkor, hogy is van ez? Nem csak az egyes ember, a világ, pontosabban, a győztesek is amnéziások? Vagy arról van-e szó – ősrégi recept –, hogy Európának még mindig kell egy balek nemzet? Egy szigetvári hős, egy nándorfehérvári másik, egy Dobó, vagy hogy ugorjunk a történelemben, egy Jány Gusztáv? És még sorolhatnánk, köztük 1849 hőseit. A '45 utáni hősokeket, az '56 utáni hősokeket. Mindig ezt játsszák velünk? És kik? Ezt már életösztönből sem szabadna eltűnni. Mi pedig ezekkel a bélyegekkkel élünk, már ameddig hagynak élni. A környező kisantant országok, megelőzve Hitler kívánságát, önszántukból, önérdekből is – lásd például Tiso Szlovákiáját,

Antonescu marsall Romániáját stb. – önszorgalmúlag zsidó-talanították országukat. Magyarország volt az egyetlen hely az akkori Európában, ahová menekülni, emberi életet élni még lehetett. Egészen, a már említett német megszállásig, ahol a magyar közigazgatás hatalmi irányítási intézmény-rendszere összeomlott, pontosabban, a Gestapo hatáskörébe rendeltetett. A kormányzót, mint tudjuk, leváltották, internálták. Az egyik fiát – most már köztudott, a kormányzóhelyettest – a német szabotázs következményeként likvidálták, a kormányzó másik fiát szőnyegben elrabolták stb. A Főméltóságú úrhoz hű katonatisztek hatástalanították, a kiugrási kísérletet erkölcsileg is szétmorzsozták. De maradunk a kisebbségnél egy percre, bár a magyarság legalább annyira értékes kisebbség, mint az idemenekült többi, akiket a kormányzó úr megmentett. Kivéve a saját országát. Nem volt könnyű az sem. Sőt, így, az idők múltán elemezve, ragyogó cselekedet volt. Hadúri döntés. A budapesti zsidóság megmentése tulajdonképpen szintén egy keresztény lovagiasság eredménye volt, amely akkoriban a szövetségesek oldaláról sem nyilvánult meg valami fényesen. A győzők írják a történelmet, e dolgról hallgat a fáma. Az egy nagyon fájdalmas kérdés, hogy a budapesti életben maradt leszármazottak értelmiségi zöme „hálából” utolsó csatlósnak, antiszemitanak bélyegzi máig is az országot. Ilyen értelemben kiterjesztve a kollektív bűnösség elvét, amelyet mindmáig a benesi dekrétumok tartalmaznak Magyarország ellen, és hát, a kormányzó úrról, természetesen. Elszomorító példa, élethű és az efféle nemzettudat-romboló nímándok kártékony szerepéről rántja le a leplet a szerző. Meg azt is kimondva-kimondatlanul feszegeti, hogyan működhetnek efféle elemek zavartalanul a XXI. században is. Ezért is úttörő a könyv, mert kibontja benne a kérdést, áttételesen mindenképpen. Egy nagyon érdekes példa jut eszembe e gondolatör elemzésekor. Jellemző a tudatmódosulási példa, hogy a kormányzó feltétlen erényei alulmaradnak Rákosi messze nem magyar, messze nem hős személyiségi szürkesége mellett is, a közgondolkodást befolyásoló médiák, illetve a rendszerváltás után is áttüremkedett kommunista ideológiában. Rákosit végül is úgymond titokban hozták haza, a temetői anyaföld tiltakozás nélkül magába fogadta. A Magyarországot 1920 után talpra állító Horthy ellenében. Az '56-ot kirobbantó, a magyarság nemzeti karakterét megszüntetni akaró Rákosit minden tiltakozás nélkül beengedték az országba. Ám amikor a Főméltóságú úr hamvait hozták haza, Kenderesre, akkor a zömében budapesti megmenekített zsidóság ivadékai, a Demokratikus Charta elnevezésű provokatív csoportosulás, Konrád Györgyékkel az élen, tiltakozó, harsány felvonulást rendeztek. Egyszóval, a koholt peres Rajk és egyéb kreált gyilkosságok kimódolója, a magyarországi hitvilág, kereszténység kiirtója, úgy is, mint

Sztálin legjobb tanítványa, a szovjet gyarmatbirodalmat fel-tétel nélkül kiszolgáló Rákosit és vele a „négyes fogatot” jobban elfogadta, lenyelte s magához közelebb érezte ezt a nemzetveszejtőt, mint a nemzetmentő Nagybányai Vitéz Horthy Miklóst. Ennyit erről a svindler politikai alakulatról, amely a demokrácia kifordított értelmezése nevében mindmáig jelenvalóan működhet. Miért? Szemben azzal, aki valóban talpra állította a nemzetet, iszonyú árat fizetve egy relatív szuverenitás-maradékért; ütőképessé, tehát keményvalutává tette a pengőt, a nemzeti önérzetet felerősítette, ennek ápolását részben rábízta a maga által alapított Vitézi Rendre. Okos, kiművelt államférfiakat nevezett ki, ez se akármilyen teljesítmény. Tudta, ki mire alkalmas. Óriási szó ez. Nyugodt tárgyalási politikával csak elérte – ezt már említettem –, hogy háború nélkül, négyhatalmi egyetértéssel visszakerüljön az ötfelé széttrancsírozott országrészek zöme. Eközben a nemzetközi kommunisták, akárha a mai Európában, külföldről, természetesen belföldi segítséggel – nevezzük ezt egyszerűen nemzetárulásnak – folytonos, hazug, információs inváziót folytattak országunk ellen.

Csekély vigasznak tűnik, szerintem nem az, hogy a nemzetközi szintén éppen az általam oly kárhoztatott Nyugaton is akadtak olyan intelligens írók, politikusok, értelmiségiek, akik felismerték Horthy Miklós emberi, jellembeli, államférfiúi nagyságát. Az őt porba rángatni akarók, erőlködők legnagyobb bosszúságára. Mindmáig kék-lilán a gyűlölettől. Amely kártékony érzélem, megrontja, tévutakra vezérli az értelmet is. Most ez folyik! Nem pedig Európa alapvető érdekének felismerése és képviselése. Némely élesen látó, tehetségfelismerő elme már 1936-ban, majd '43-ban jelentős könyvet írt róla. Úgy is, mint a magyar szabadságeszmény megtestesítőjéről egy nagyon is nehéz világban. Itt most felsorolnék, csak emlékeztetőül néhányat, még az időrendi sorrendet sem tartva be. Az egyik nagy hatású könyv, amely 1936-ban íródott Horthyról, Edgar v. Schmidt-Pauli munkája: *Horthy Miklós. Tengernagy, népi hős és kormányzó*. (Kiadták még egyszer Németországban 1943-ban.) Megrendítően jövőbe látó írás ez. És ez az ügy a főméltóságú úrtól elválaszthatatlan, mert ő eggyé vált az országával. Akik tehát észrevették a magyar igazságot, vagy valami világraszóló, abszolút erkölcsi felháborodást kiváltó, az emberek igazságérzésébe belezóoló világdöntés érdekorientált nyugatát, magát a békediktátum legitimitását is megkérdőjelezték. Utólag is, a legelsőként említett fontos munka, amelyet ez idáig még nem adtak ki Magyarországon, csak az idén, egy civil anyagi támogató kezdeményezésével, Máthé Erika Úrasszony magánkiadásában, amely döbbenetesen árnyalja a bolsevikok által egyoldalú Horthy-képet. Sok ilyen Zrínyi Ilona s egri nők-hevületű, Wittner Mária-tartású úrhölgyre lenne szük-

ség napjainkban is. Mindenesetre közéjük tartozik Máthé Erika, Mészáros I. Márta s Palágyi Mária.

És akkor jöjjön a felsorolás: Lord Viscount Rothermere brit politikus, laptulajdonos vagy Francesco Nitti olasz miniszterelnök, Herbert Henry Asquith angol miniszterelnök, Arthur Neville Chamberlain angol miniszterelnök, Lloyd George angol miniszterelnök és végül, de messze nem utolsósorban Stanley Baldwin angol miniszterelnök. Tőle egy mondatot azért idéznék: „Európa békéje a trianoni békeszerződés napján szűnt meg.” De hogy a múlt mennyire nem ér véget, elhallgathatatlan, már kegyelemből is, egy nagyszerű államférfi alakjának megemlézése, amely már – és ez a magyar sors folytonossága – az 1956-os forradalom után a Bang-Jensen ENSZ diplomata szerepét hangsúlyozná, aki teljes erkölcsi súlyával kiállt a magyar ügy mellett. Végül is különböző nagyhatalmi, tehát, ez ügyben inkább szovjet nagyhatalmi praktikációk ürügyeként vagy értelmében megfosztották állásától, sőt, és ez nem legenda, amikor a magyar ügyet újra

szórnia. Végül is, mind *több fényt*. Bár, ahogy Ady mondta volt, mi mindenhonnan elkésünk. (Kár, hogy azokban az időkben a szabadkőműves Martinovics páholyban költőnk Játszi Oszkára hallgatott.) Most már jó lenne, ha a saját jövődő sorsunkról ne késnénk le. De úgy veszem észre, hogy az országban új, nemesítő erők vannak jelen és talán ezt a több évszázados késést, most van remény – én reménykedem –, le tudjuk dolgozni. Sportnyelven szólva, az utolsókból lesznek az elsők. Bár, és ezt nem valami eltúlzott nemzeti büszkeség mondatja velem, a magyarság – és ez legyen hitünk ereje is – valami megmagyarázhatatlan vagy kideríthetetlen származás, hovatartozás okán, ilyen kis létszámban is, soha nem volt az utolsók között. Sokan szerették volna, hogy odakerüljön, de ez a vágyuk messze nem teljesült. Mert ez a nép, amely akár 1918-ból, '20-ból, Trianonból vagy 1956-ból is talpra tudott állni, hatalmas, nagy erők malomkövei között sem őrlődött porrá. Ez a nép örökölt, tud valamit. És ez is adjon erőt nekünk. De folytatván tovább ezt gondolatmenetet, egy

Ha ezt megvizsgáljuk, akkor rájövünk arra, hogy a kommunista érához képest a kormányzó úr által vezényelt korszak döbbenetesen szabadabbnak tűnik

úgymond erőszakosan szóba akarta hozni az ENSZ-ben, akkor az ENSZ-palota tetejéről, nem tudni hogyan keveredett oda, az orosz KGB lelökte. Likvidálták. Ilyen emberek is voltak a magyar sorsalakulás mellett, de mint látjuk, erkölcsi hatalmuk nagy volt, de e világban az erkölcsi nagyhatalmiság és a meghunyászkodás és az igazságérzet vállalt eltompulását átélők – természetesen pénzek mágnesező erejétől leraszta – elkövetik azt, ami később persze visszaüt. Mert az emberi igazság és igazságosság nem csak tizparancsolati kategória, az amelletti kiállítás, vagy pontosabban az ellene vétkezés megakadályozása az emberiség megmaradásának egyik alapszüksége kellene hogy legyen.

Tehát, az igazság, hogy amikor a Horthy-könyv, a Szalay Károly-féle írás megjelent 2019-ben, örökre felvetődik a kérdés, miért nem jóval korábban jelent meg? Nyilván nem engedték, mert ennek jóval korábban kellett volna napvilágot látnia. Valljuk be őszintén – ha így nézzük, nálunk nagyon sok mindennek sokkal korábban kellett volna megjelennie, fényt

nagyon fontos kérdés vetődik itt fel. Tulajdonképpen 1945 óta. Mindenképpen. Horthy alatt ez a kérdés tiszta volt, nyílt és demokratikus. Nos, ez a nagyon nagy kérdés, a mostani, az inkább csak frázisként emlegetett baloldal szerepe, amely már minden szívtől ellentétes oldalon is megpróbált cselédfiúként viselkedni. Tudniillik, ha ezt megvizsgáljuk, akkor rájövünk arra, hogy a kommunista érához képest a kormányzó úr által vezényelt korszak döbbenetesen szabadabbnak tűnik. Még akkor is, hogyha itt egyoldalúan fizetett érdekberek megpróbálják beállítani az ellenkezőjét, és olyan egyetemi tankönyvek születhettek, olyan történelemkutatások kaptak napvilágot, mondjuk szemben a zseniális László Gyulával vagy Kornél Bányánkéval [Bakay Kornélról van szó] és még sorolhatnám. Tehát, az, hogy az egész magyar – én úgy mondanám, nem jobb, hanem önzetibb oldal – elnyomásában oroszánrészt vállalók szerepe is megérne egy misét, talán jobban, mint a tartótisztek vizsgálata. Párizst csak azért nem mondom, mert sajnos, a Párizssal kapcsolatos ügyrendszer

valóban megér egy misét, de azért megérne egy nagy, egyetememes gyóntatást is. Nem csak a fülbe.

Itt, Magyarországon oly furcsa, hogy 1945 óta nemigen vetődik fel, hogy mi is az a baloldal, melyek a baloldali értékek. Egy egész nemzetre vonatkoztatva. Meggyőződésem, a kommunizmus, vagy nevezzük akár bolsevizmusnak is, az ország leigázással egybekötött birtokbavétele – némely erőcsoportok mindmáig felszabadulásnak titulálják – után nem is volt igazi, hiteles baloldal. Bárminő fura, és ezt tudomásul venni mélységesen fájó, hiszen átveretésünk nemzeti szinten, sajnos, totális volt. A kommunizmus alatt megszűnt a nemes baloldali hagyományok továbbfejlesztése, de inkább maga a gyakorlása. Véleményem szerint Kéthly Anna óta nem volt Magyarországon hiteles baloldal, amelyet akkor úgy neveztek, hogy a szociáldemokrata párt. Amely, például Svédországban a mai napig is élhetően, támaszként működik. Itthon, Magyarországon, például Szakasits Árpád árulása „jóvoltából” a szocdem pártnak újjászületni sosem engedtetett meg, megfojtották a kommunisták. Hiszen a legnagyobb ellenfelük volt. Nem látványos amellet, hogy a társadalmi igazságszóra törekedett, de nemzeti maradt. Nos, ezt a kommunisták, az internacionalizmus fura lovagjai nem bírták elfogadni. Egész Európának e részében az igazi baloldali megnyilvánulásokat nem viselték el. Nos, ezeket a reakciókat ki védi ki? Az orosz birodalom kiszolgálói, élükön Rákosival? Szalay könyvének mögöttese ezt a kérdést is felveti, tartalmazza. Óhatatlanul megmarad a népben az orosz legázoló magatartása a magyarság iránt – és ezt elhítni felszabadításnak? A Tanácsköztársaság 133 napos vérbosszúját valami újrazednek? Március 15-e nem? A Tanácsköztársaság pedig nemzeti ünnep lett. Vajon, melyik nemzetrész igazi ünnepe ez?

Ide kívánczok, erről máig nem hallani. A Ludovika Akadémia évfolyamainak lázadásáról van szó, amelyet Szamuellyék mézárólón levertek. A fiatal, antibolsevista szellemben nevelt kadétoakat a Dunába lötték. A vörös szegfű illatával el lehet nyomni a halottak szagát? És demokratikusan egyenlő haláluk emlékére, az ő cipőjük miért nem kerülhet ki a Duna-partra? Ha már folyóról van szó, említsük meg a Dont is! Évtizedeken át kiejteni is alig volt szabad, s aki tehette, mélységes elítéléssel tehette csak meg. Ehhez egy kis adalék. Köztudott, Horthy vonakodva engedett a németek nyomásának, hogy kiküldjék a 2. magyar hadsereget. Ezekben a kötéhlúzó időkben egy rangos személyiségekből álló zsidó küldöttség felkereste a kormányzót, kérve őt, teljesítse a németek akaratát, s vezényelje ki a hadsereget, hogy ezzel is könnyítsenek a magyarországi zsidóság helyzetén. Az elodázhatatlanná vált kormányzói döntésbe belejátszott ama zsidó delegáció várbeli látogatása is. Külön szörnyűség, hogy később, éppen 1943 elején, szinte az urivi áttörés napján, a moszkvai emig-

rációban dekkoló Gábor Andor író tollából egy gyilkos vers jelent meg, valami efféle címmel: *Orosz, ne kíméld, öld a fajtám...* Szegény Petőfi, forogna a sírjában!

*

Ó, a Nyugat bűnös, penetránsan. Nem csak azért, mert megszégyenítő alkuk árán ránk eresztette az oroszokat, azokra is különben, akikért ringbe szállt. Például, Lengyelország. Ezért üzent a Nyugat háborút (Franciaország, Nagy-Britannia) Németországnak. És Lengyelország hol végezte? De nem járt jobban a létezését csupa árulásra felépítő Románia sem. Erdély, melyet se lenyelni, se kiköpni nem tud, hozzácsatoltatott. De hol maradt az áhított Besszarábia? A Nyugat vérlázító bűnöket követett el, első azok között az úgynevezett érdekkoncentrált figyelmetlenség. Mint már említettem, mindmáig bolsevizálódik, és nem csak azért, mert véli, számára az Isten meghalt, hát behátrál az ateizmusba. Inkább azt hiszi, hogy fölépíthető, persze az általa is elszegényített államokból egy új gyarmatbirodalom. Hát, tévednek! A történelmi mélységekből hullámhegyre emelkedett – Isten és a sors akaratából – Orbán Viktor miniszterelnök, ha képletesen is, bár a kétharmad nem képletes, de értésére adta a világnak: lehet! Magyarország lélekszámban, területben, erőszakosan megcsonkítva is súlyos tényező. Ha lenyeli Európa, ha nem. A torkán akadunk. (Tegyem hozzá, a fulladás ronda halálnem.) Kicsi öröm az az állítólagos előzmény, hogy az aktus közben lepereg egész életünk. Mi van, ha e tényező csak megerősíti fulladásunk okát? Vagy éppen ellenkezőleg, döbbenetes erővel tölt föl bennünket? Én mindig tudtam, veszeléses nép vagyunk. Egynehányunknál már csak a Habsburgok tudták jobban. És lám. Vagy lőn?

*

Miért is gyűlölik Horthyt? És elementárisan miért is a mai magyar miniszterelnököt? Óhatatlanul adódik egy-két összevetés, bár a történelem, tudjuk, nem ismétli magát, de néha rendkívülien megtévesztő azonos helyzeteket mímel. A kormányzó megvédte a káosztól, a fertőző és terjeszkedő, a magyar néplélektől idegen bolsevizmustól az országot. Ott és akkor. A magyar miniszterelnök ugyanezt tette a hódító iszlámmal kapcsolatban. A kormányzó tanult a még korábbi Metternich–Széchenyi vitából. Önálló gazdaság nélkül nincs szuverenitás. Ha ezt a gazdasági-ipari törekvést tiltják vagy megnehezítik, az vagy trónfosztáshoz vagy ribilíóhoz vezet, ám akkor a Haynau katonái alatt is leszakad a Lánchíd. Elérte az akkori Népszövetség-támogatás elnyerését Bethlen miniszterelnök és az akkori pénzügyi zseni, akinek leszármazottja a közelmúltban elhunyt püspök, Hegedűs Loránt.

A mai kormányfő szerintem egyik legragyóbb sakkhúzása az IMF-ből, vagyis a kilátástalanul reménytelen hitelspirálból – ez egyfajta nemzetközi legális zsarolási alap – való kilépés. Nagy közelítés a függetlenség irányába. Ez segítette a gazdaság megreformálásában, és törekvését egy ütőképes, nélkülözhetetlen, zömében nemzeti burzsoázia létrehozásában. Támadják bárkik és bármiként, nyilván évszázados privilégiumokhoz nyúlt hozzá. Igaza van. A kormányzó ugyanezt az utat járta, az asszimilációra szívből és érdekből itt letelepedő magyar zsidóság bevonásával. Ezzel is kiegyensúlyozva az országhoz kívülről agresszíven közeledő, kirabló, újra gyarmatosító szándékú erőket – akik mellest a rendszerváltás után igencsak hamar megjelentek. Befogta őket az országos húzóhámba. Az ország belső rendjét igyekezett nem társadalmi rangok felől, hanem a leghűségesebbek és természetesen anyagi érdekeltségük jellemereje felől megközelíteni. Ezt szolgálta az általa alapított Vitézi Rend is. Mint már említettem. Oda, ott és akkor kétes elemek nem-

asszociáció az isteni igazságra, mily érdekes, hogy az egyharmadára transzírozott országban a kormányfőt kétharmad többséggel választották meg. És nem vitás: a magyarság az annyszor eltékozolt jövőt a családra építheti, nyerheti meg. Alapkérdés: a Trianon okozta nagy sebesülések így hozhatók rendbe? Hosszú távon igen. Én hiszem, magányosságunk a hosszútávú magányossága. De már futnak saját, jól felfogott érdekükben mások is. A V4-hez, amelyikbe az orbáni zsenialitás vert Mátyás király óta újra lelket. Már nem a legyőzöttek kispályáján focizunk, és nem pihentetődünk a kispadon. Végre, ezt is megérhetjük. A maga helyén és módján tán ér ez annyit itt és most, mint ama négyhatalmi akkori egyezmény. Nem tudom, de azt igen, fejlett diplomáciával, ott és akkor, vérontás nélkül gyarápíthattuk az országot.

*

Miért gyűlölik Horthyt „a lovastengerész” jelzővel lejárató hivatásos népbutító nemzedékek, ha nem is ismerik az Al-

Én hiszem, magányosságunk a hosszútávú magányossága. De már futnak saját, jól felfogott érdekükben mások is...

igen fércözhettek. Abban a történelmi helyzetben az ország kétharmada odaveszett, de békés tárgyalások útján elérte, akkor még minden elkötelezettség nélkül – hallják, kommunista cselédfiúk! –, az elveszett területek jelentős visszatérését négyhatalmi közmegegyezés keretében (német, francia, olasz, angol garanciákkal). Legyünk őszinték, nem kis teljesítmény. Akkor az még a kétoldalú nagyhatalmi nyomás alatt némi politikai kiutat is jelentett. Éppen a függetlenség megőrzése érdekében. Némiképp európai tényezővé váltunk, mint ahogy Orbán alatt is. Persze, más politikai körülmények és feltételek közt, de legalábbis a spirituális nemzetegyesítést csak végrehajtotta. Gondoljunk a Rákosi–Kádár-féle korszak impotens toporgásaira. Ez az internacionalizmus, amely az egyoldalú orosz terjeszkedés fedőszerve volt. Éppen e miatt a Rákosi–Kádár rendszer mindvégig illegitim maradt. Berendezkedésükkel együtt mindig is politikai hitvallásból, az orosz diktátummal tetézve képtelen volt Magyarországon törvényessé válni. Orbán a magyar nép nevében követelte a gyarmatbirodalmat biztosító megszállók távozását. Furcsa

kormány alapvető törvényeit, mely szerint az akkori előírások szerint a legfelsőbb hadúr – ez volt Horthy Miklós – köteles lovon megjelenni. Ebből ócska szlenget gyártani csak ócska emberek alkalmasak. Hogy miért gyűlölik mindmáig, 2019-ig is akár? Mert benne látják még az ősmagyar szuverenitás visszaállítóját, folytatóját. Ez túlmutat 1920-on, tehát, Trianonon.

Az ország megmentőjét, erkölcsi, gazdasági talpra állítóját elvitathatatlannal elismeri a külföld is. Úgy is, mint az elszakított területek megszerzését – nem véres úton – és a Tanácsköztársaság magyarelles, nemzetvesztő nemzetköziségének megbuktatóját. És most gondoljuk el ezt a mai környezetben is akár! Csak éppen nem Horthynak nevezik. Aki ennek a nagyon is racionális érveken alapuló kiindulásnak megfogalmazója volt. Mert azért legyünk tárgyilagosak, és most menjünk vissza az időben. Már megtettük ugyan, de nem lehet eléggé hangsúlyozni. A kommunisták által orosz segítséggel hatalomba kerültek emigrációba kényszerítették a magyarság tudatával átítatott elitet, a kereszténységüket is megvallókat,

a kitelepítetteket, a koholt vádak alapján börtönbevetetteket és bitóra küldötteket. Magyarán, az ország vezető rétegeit – az orosz tankok által hatalomra juttatott kommunisták – lefejezték: és mégis, pontosabban, mégse sikerült a legvégsőig megvetni a lábuk. Szisztematikus tudatrombolásuk – Orwell megírta – szinte ördögös megtestesülésük, azon igyekvésük, hogy az internacionalizmus dallamára végleg eltöröljék a múltat, hogy megfordítsák hazatudat nélkül a több mint ezeréves Szent István-i alapokra épülő hazát – nem sikerült. Hiába volt a sok *Szabad Nép félóra* fejtágítás. A leverett forradalom után ennek a hírhedt pártlapnak a címe Népszabadságra változott. Fejlécén a ki-kezdhetetlen, „örök érvényű” jelmonddal: „Világ proletárjai egyesüljete!” Vagy ahogyan ma érvényes: a villák proletárjai már egyesültek – európai szinten. Rákosiék uralma tíz évig sem tartott, kitört a forradalom. A szörnyű megtorlásokat viszont már a karhatalmisták, átöltözött ávosok vezették. Mint tudjuk, közülük egynehány még 1994 után is bekerülhetett a hatalomba, sőt, annak vezetőjeként. Ez volt részükről a második bosszúállás a magyar nép ellen, de tudom, hogy rosszul számolok, hiszen az első 1919-ben volt, a második 1945 után, a harmadik 1956 után, a negyedik pedig a Gyurcsány-kormány alatt, amikor emberek szemét is kilőtték, pechükre olyanokét, akik fél szemmel is jobban látnak, mint a „barátunk” mindkettővel. Furcsa nép vagyunk. Különös nálunk a rendszerváltás. Kettős értelmű, mint a mérce. Én nem hittem volna, hogy anno dacumál ezt a forradalomellenes pufajkást meg fogja választani a magyar nép. Megtette! Kénytelen vagyok így hinni, mert számomra senki nem bizonyította be a választási csalást, noha fel tudom tételezni. Ezekről mindent. Gondoljuk el, mi is történt később, 1956 ötvenedik évfordulóján, kinek a vezetésével? És miként, milyen módszerekkel? És mit is köptek szembe? Azt a szabadságharcot, amelyre a „rendszerváltás szellemisége” épült. Épülnie kellett volna.

Tehát, a Szalay-könyv újabb és újabb rétegeket gerjeszt a szellemiség síkján. Nem a főméltóságú úr apologetikája do-

minál e könyvben, hanem valami mostani, saját múltunkra való ráébredést szolgál. És éppen ez az itthoni szellemi életben az „úttörőség”. A balvégzetű elfogultságuk ellenében fellépő szerző szinte provokálja ezt a réteget. Szalayt inkább egyféle igazságos, tárgyilagos kiigazítási vágy jellemzi a fals szemléletű, kettős mércét alkalmazókat illetően, az évszázados történelmietlen hamis állítások, tegyük hozzá, ab ovo, rosszindulatú papírra vetők cáfolatát. Engem és még nagyon sokan másokat egy nemzeti önvédelem nevében meggyőzött. Könyve kapcsán felvetődik a kérdés: szabad-e büntetlenül, mélységes gyűlölettel, éppen egy torz ideológia képviseletében nemzetellenesen elfogultan, ferdített információkkal, hazugságokkal bomlasztani? Pontosabban, bombázni egy területének kétharmadát veszített, a történelem egyik legirgalmatlanabb békediktátumát elszenvedő népet, amelyet némely nemzetköziség – pardon, globális államrezon – elveszejtésre ítélt. Szabad-e így meghurcolni? Valószínű, hogy egy afrikai, általam nem lebecsülendő törzs védelmében az ENSZ hamarabb fellépne. Ugye, értjük, miről van szó? Vagyis, egy életigenlését több mint ezer éve bizonyító nép identitását, megmaradás-tudatát szőnyeg alatt és fölött szabad-e bombázni? Úgy látszik, éppen a demokrácia nevű faló alkalmas reá, pontosabban a benne rejtőzködők részéről. Úgy tűnik, éppen a demokrácia nevű szálkás faparipa alkalmas

Alix Dolhain, Párizs, 2008

reá, hisz mindent elbír. Számomra minden Trianon előtti és utáni kiegyezés picassói galamb ganajától kifehérített sötét béke.

Több fényt! – mondta Goethe. MEHR LICHT! Állítólag ezek voltak Wolfgang von Goethe utolsó szavai halálos ágyán. Ez a könyv küszöb. Aki akarja, vállat von és átugorja. Kívánom, álljon görcs a combjába. És végképp lezárva ezt a tudatos tudatlanságot, amelyet a világ néha mímel erkölcsi kiegészítés vagy szerencsétlenség kiegyensúlyozásaként, ezt kéri számon egy nemzet nevében Szalay Károly. Azóta is várjuk az eddig még elodázott tiszta beszédet a tisztátalanná koptatott szájából.